

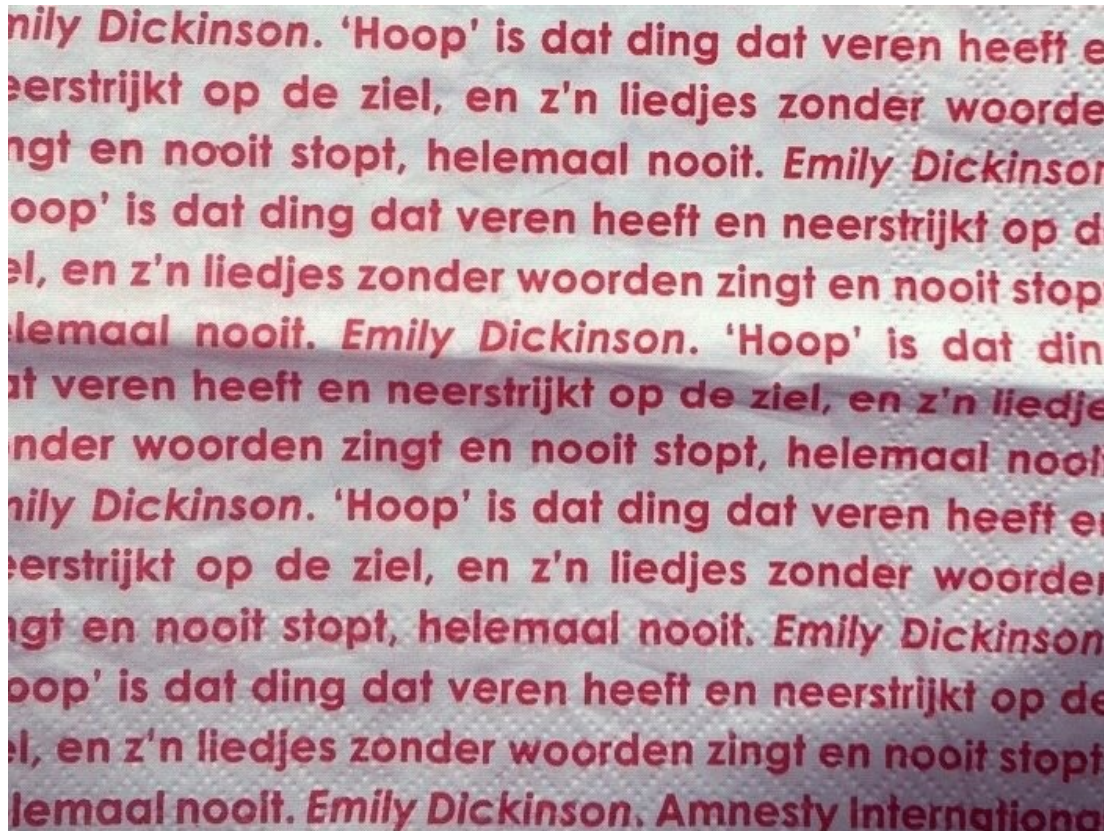
DAT DING MET VEREN

In massa's liggen ze tegen de grond. Ik kies er de minst scheve uit, zet hem tegen de kant, nu nog in mijn auto krijgen. Ik loop de winkel in. Of ik een kerstboom, begin ik. De vrouw achter de kassa staart mij aan. Op zijn minst tien vijzen los, ik hóór het haar denken.

'Dat verkopen wij hier niet.'

'Hoezo, gij verkoopt dat hier niet?!'

De vrouw staart nog harder. 'Ge hebt kerstman gezegd.'

'Ach nee. Ik bedoel.' Ik lach. Lachen werkt altijd, vooral als het met uzelf is. De vrouw lacht ook, evenals de man achter mij in de rij. Allemaal lachen we om hoe onnozel ik ben.

De vrouw wenkt naar iemand in de verte. 'Jean, kom eens, ge moet die madam hier helpen.'

Jean van over de honderd kilo met twee armen vol tattoos en een straffe neusring kijkt mij aan met een blik van weer zo een die te plat is om haar boom in de auto te steken. Ge moet niet alles kunnen in het leven, wil ik zeggen, maar ik glimlach en zeg dankuwel en dat ik een kerstman had gevraagd. Jean kijkt mij strak aan. 'Ze denken dat ze hier alles kunnen kopen,' zegt hij, tilt de boom op met zijn pink, zwiert hem in mijn auto, draait zich om en verdwijnt. Vrouwen die kerstmannen willen, daar steekt ge uw kostbare tijd toch niet in.

Naast mij staat de man van in de rij, samen kijken we naar het punt waar Jean verdwenen is.

'Even dacht ik dat ge het echt meende.' Hij zucht diep. 'Het zou nochtans schoon zijn.' Verbluft kijk ik hem aan. Hij zou mijn vader kunnen zijn. De gedachte alleen al dat mijn vader en de kerstman. Maar hij kijkt opeens zo treurig dat ik knik.

'Dat zou nogal wat zijn, hé,' zeg ik.

'Als ge dat maar weet.'

Bijna opgewekt loopt hij naar zijn auto. Het wonder dat zich misschien toch nog voltrekt.

That thing with feathers. It never stops at all.

Els Beerten

December 2014